

Yirmi Sekizinci Lem'anın Yirmi Sekizinci Nüktesi'ne göre, cin ve şeytanın casusları ilhama karışabilir mi?

"Hem bazan şeytan, kalb üstündeki lümmesi cihetinde, Cenâb-ı Hak hakkında fena sözler söyler. O adam zanneder ki, onun kalbi bozulmuş ki böyle söylüyor; titriyor. Halbuki onun titremesi ve korkması ve adem-i rızası delildir ki, o sözler kalbinden gelmiyor, belki lümme-i şeytaniyeden geliyor veya şeytan tarafından ihtar ve tahayyül ediliyor."(1)

Bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere, zaten şeytan insanı aldatmak için kalpteki makamından vesvese veriyor. Şeytanın bu vesvesesine mukabil de melek hayrı telkin ediyor. Yani iman ve küfür, iyilik ile kötülük kalpte de temsil ediliyor. İmtihan gereği birbirlerinin alanına giremiyorlar.

Yalnız insan, şeriati bilmemesinden ve cehaletinden meleğin ilhamı ile şeytanın vesveseni iltibas edebiliyor. İnsanın cehaletinden gelen bu iltibası şeytanın, meleğin ilhamını bozduğu ya da müdahale ettiği anlamına gelmez.

Biz şeytanın vesvesesi ile meleğin ilhamını ancak şeriata vukufiyet ve ilim ile temyiz edebiliriz.

(1) bk. [Lem'alar, On Üçüncü Lem'a.](#)